

Sygn. akt I Ns 525/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Sylwia Piasecka

Protokolant : sekretarz sadowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z wniosku (...) S.A. G.

przy udziale Z. M., B. M.

o zasiedzenie służebności

postanawia:

1. stwierdzić, że wnioskodawca (...) S.A. z siedzibą w G. z dniem 1 października 2010 roku nabył przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą nieruchomość położoną w miejscowości G., gmina D. składającą się z działki gruntu oznaczonej numerem (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) będącą własnością uczestników postępowania B. M. i Z. M., polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążona, w każdej chwili w trakcie trwania służebności w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki, w szczególności wejścia i wjazdu na teren nieruchomości obciążonej sprzętem, w tym także sprzętem ciężkim, w przebiegu służebności ustalonej dla linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV, zgodnie z opinią biegłego sądowego J. B. (1) sporządzoną w dniu 30 września 2015 roku, a zawartą na karcie 235 - 243 akt sprawy, która to opinia stanowi integralną część niniejszego postanowienia,

2. stwierdzić, że wnioskodawca (...) S.A. z siedzibą w G. z dniem 1 października 2010 roku nabył przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą nieruchomość położoną w miejscowości G., gmina D. składającą się z działki gruntu oznaczonej numerem (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) będącą własnością uczestników postępowania B. M. i Z. M., polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążona, w każdej chwili w trakcie trwania służebności w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki, w szczególności wejścia i wjazdu na teren nieruchomości obciążonej sprzętem, w tym także sprzętem ciężkim, w przebiegu służebności ustalonej dla linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV, zgodnie z opinią biegłego sądowego J. B. (1) sporządzoną w dniu 30 września 2015 roku, a zawartą na karcie 235 - 243 akt sprawy, która to opinia stanowi integralną część niniejszego postanowienia,

3. stwierdzić, że wnioskodawca (...) S.A. z siedzibą w G. z dniem 10 marca 2008 roku nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomość położoną w miejscowości G., gmina D. składającą się z działek gruntu oznaczonych numerem (...) i (...), powstałą na skutek podziału działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) będącą własnością uczestników postępowania B. M. i Z. M., polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążona, w każdej chwili w trakcie trwania służebności w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki, w szczególności wejścia i wjazdu na teren nieruchomości obciążonej sprzętem, w tym także sprzętem ciężkim, w przebiegu służebności ustalonej dla linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV, słupa nośnego linii średniego napięcia ze stacją transformatorową oraz słupem niskiego napięcia 0,4 kV, zgodnie z opinią biegłego sądowego J. B. (1) sporządzoną w dniu 30 września 2015 roku, a zawartą na karcie 235 - 243 akt sprawy, która to opinia stanowi integralną część niniejszego postanowienia,

4. stwierdzić, że wnioskodawca (...) S.A. z siedzibą w G. z dniem 10 marca 2008 roku nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomość położoną w miejscowości G., gmina D. składającą się z działek gruntu oznaczonych numerem (...), (...) i (...) dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) będącą własnością uczestników postępowania B. M. i Z. M., polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążona, w każdej chwili w trakcie trwania służebności w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją znajdujących się na niej urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność spółki, w szczególności wejścia i wjazdu na teren nieruchomości obciążonej sprzętem, w tym także sprzętem ciężkim, w przebiegu służebności ustalonej dla linii napowietrznych niskiego napięcia 0,4 kV i słupa nośnego linii niskiego napięcia, zgodnie z opinią biegłego sądowego J. B. (1) sporządzoną w dniu 30 września 2015 roku, a zawartą na karcie 235 - 243 akt sprawy, która to opinia stanowi integralną część niniejszego postanowienia,

5. ustalić, że każda ze stron postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie,

6. nakazać pobrać od wnioskodawcy (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 568,79 złotych (słownie: pięćset sześćdziesiąt osiem zł i siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt I Ns 525/14

UZASADNIENIE

(...) S.A. w G. Oddział w S. wniósł o stwierdzenie, że:

- z dniem 31 grudnia 1973 roku nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomość gruntową położoną w miejscowości G., stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą KW (...),

- z dniem 25 lutego 2008 roku nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomość gruntową położoną w miejscowości G., stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą KW (...),

- z dniem 25 lutego 2008 roku nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomości gruntową położoną w miejscowości G., stanowiącą działki ewidencyjne nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą KW (...),

polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację urządzeń linii elektroenergetycznej napowietrznej średniego napięcia 15 kV oraz stacji transformatorowej i urządzeń linii elektroenergetycznej napowietrznej niskiego napięcia 0,4 kV.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał, że uczestnikom postępowania B. M. i Z. M. przysługuje prawo własności nieruchomości położonych w G., na których znajdują się elementy infrastruktury elektroenergetycznej (...) S.A. w G. w postaci linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV oraz niskiego napięcia 0,4 kV. Podkreślił, że linia średniego napięcia 15 kV, przebiegająca przez działkę nr (...), w 1973 roku przeszła kapitalny remont, co oznacza, że istniała już przed tą datą. W 1988 roku nastąpiła wymiana izolatorów, która jednak nie wiązała się ze zmianą trasy linii i stanowiła prace konserwacyjne i eksploatacyjne linii. Jako pewną datę posiadania tych urządzeń wnioskodawca wskazał dzień 31 grudnia 1973 roku. Na działkach (...) również znajdują się linia średniego napięcia 15 kV, która została wybudowana w 1988 roku. W tym samym roku i w ramach tej samej inwestycji wybudowana została również stacja transformatorowa, zlokalizowana na działce (...) oraz linia niskiego napięcia 0,4 kV napowietrzna i kablowa, przy czym linia napowietrzna niskiego napięcia przebiega przez działki o numerach (...), a linia kablowa przez działkę o numerze (...). Wybudowanie tych urządzeń nastąpiło na podstawie decyzji administracyjnej udzielającej pozwolenia na budowę oraz po przeprowadzeniu uzgodnień, w tym uczestników. Ponadto budowa linii 15 kV i stacji transformatorowej 0,4 kV w 1988 roku została potwierdzona stosownymi dokumentami w postaci decyzji z dnia 25 października 1985 roku, odpisem uzgodnień, mapą projektu wraz z naniesionymi uzgodnieniami z właścicielem gruntu, rysunkiem powykonawczym, protokołem pomiaru uziemień ochronnych, protokołem odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji nr (...).

Wnioskodawca w związku z samoistnym posiadaniem w/w elementów przez niego, a uprzednio przez jego poprzedników prawnych wskazał, że nastąpiło pierwotne nabycie służebności przesyłu w zakresie tych urządzeń przy przyjęciu dobrej wiary, a zatem po upływie 20 lat. Jednocześnie powołał się na treść art. 7 kc regulującego domniemanie dobrej wiary. W treści uzasadnienia podkreślił nadto, że przedmiotem wniosku jest stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Uczestnicy postępowania – B. M. i Z. M., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w odpowiedzi na wniosek wnieśli o oddalenie wniosku o zasiedzenie służebności w całości oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że nie mogło dojść do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu z uwagi na brak istnienia takiego rodzaju ograniczonego prawa rzeczowego. Podkreślili, że w dniu 3 sierpnia 2008 roku do porządku prawnego zostało wprowadzone nowe ograniczone prawo rzeczowe – prawo przesyłu, a przed tym okresem ustawa nie zawierała żadnych przepisów międzyczasowych.

Uczestnicy postępowania zaprzeczyli nadto aby wnioskodawca był posiadaczem służebności w dobrej wierze, aby zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nastąpiło z dniem 31 grudnia 1973 roku w zakresie urządzeń zlokalizowanych na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), z dniem 25 lutego 2008 roku w zakresie urządzeń zlokalizowanych na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) oraz z dniem 25 lutego 2008 roku w zakresie urządzeń zlokalizowanych na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), jak również aby przedmiotowe urządzenia zostały wybudowane na podstawie ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli oraz dekretu z dnia 30 czerwca 1951 roku o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

Podkreślił także, że wnioskodawca nie wykazał nieprzerwanego ciągu przeniesienia posiadania wynikającego z treści art. 340 kc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Uczestnicy postępowania – B. i Z. M., na podstawie umowy sprzedaży z dnia 1 grudnia 1999 roku, nabyli od Skarbu Państwa – Agencji Własności Rolnej nieruchomość położoną w G. gmina D., która składa się z działki nr (...) o powierzchni 25.56.48 ha i (...) o powierzchni 06.00.75 ha, do ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej.

Działka nr (...) powstała w wyniku nowego pomiaru i podziału działki nr (...), która stanowiła własność Skarbu Państwa – Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa w K..

Przez teren działki, poprzecznie do jej dłuższej granicy w części środkowej, przebiega część linii energetycznej średniego napięcia 15 kV oznaczonej numerem (...). Linia ta biegnie od strony zachodniej przęsłem od słupa (...), zlokalizowanego poza tą działką, do słupa nr (...) zlokalizowanego na przedmiotowej działce, do słupa nr (...) zlokalizowanego na wschód od działki nr (...).

Linia energetyczna nr (...) została wybudowana w 1973 roku, a inwestorem był (...) w S.. Składała się ona z linii napowietrznej, słupów oraz izolatorów LSP.

bezsporne, nadto dowód: wydruk z księgi wieczystej k. 32 – 36, inwentarz z natury z dnia 9 sierpnia 1985 roku k. 50 – 53, zeznania świadka M. P. 00:16:13 k. 196, 00:38:08 k. 196v, k. 1-5 akt księgi wieczystej KW (...), wyciąg z wykazu zmian gruntowych k. 7-9, opis i mapa k. 12, zawiadomienie k. 20 i 46 akt księgi wieczystej KW (...), opinia biegłego geodety J. B. k. 240, k. 243.

Działka nr (...), położona w miejscowości G., o powierzchni 1.15.47 ha, stanowiła własność Gminy D., zgodnie z decyzją Urzędu Wojewódzkiego w S. Nr (...) z dnia 30 stycznia 1996 roku.

W dniu 2 lipca 2003 roku uczestniczka postępowania B. M., na podstawie umowy sprzedaży, nabyła własność działki do wspólności majątkowej małżeńskiej.

Działka nr (...) położona jest na zachód od zabudowań gospodarstwa rolnego uczestników postępowania i na południe od drogi powiatowej D. – C.. Nad środkową częścią działki przebiega linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV stanowiąca fragment linii nr (...).

bezsporne, nadto dowód: wydruk z księgi wieczystej k. 37 – 40, inwentarz z natury z dnia 9 sierpnia 1985 roku k. 50 – 53, decyzja z dnia 25 października 1985 roku k. 54 – 55, odpis uzgodnień k. 56 – 62, dokumenty znajdujące się w aktach księgi wieczystej KW (...) - wniosek k. 1, opis i mapa k. 2, spis inwentaryzacyjny k. 3, akt notarialny umowa sprzedaży z dnia 2 lipca 2003 roku k. 19 – 20, opinia biegłego geodety J. B. k. 240 i k. 242.

Powiatowa Komisja Ziemska w C. aktem nadania z dnia 30 listopada 1953 roku Nr (...) nadała J. M. gospodarstwo o powierzchni 14,93 ha, położone w gromadzie D.. Nieruchomość ta składała się z działek ewidencyjnych nr (...).

W dniu 19 lipca 1966 roku umową darowizny własność gospodarstwa rolnego została przekazana M. M..

W 1973 roku, w związku z nowym pomiarem, dokonano zmian w oznaczeniu działek ewidencyjnych wpisując działki nr (...).

Na mocy postanowienia Sądu Powiatowego w Człuchowie z dnia 30 listopada 1967 roku, sygn. akt Ns 162/67, o stwierdzenie nabycia spadku po M. M., gospodarstwo rolne położone na wybudowaniu w D. nabył w całości z dobrodziejstwem inwentarza uczestnik postępowania Z. M..

W 1992 roku działka ewidencyjna nr (...) uległa podziałowi na działkę nr (...).

Działka (...) uległa podziałowi na działki nr (...).

Działka nr (...) położona jest na północ od działki nr (...) i południową granicą sąsiaduje z działką drogi powiatowej. Przez teren tej działki przebiega linia niskiego napięcia 0,4 kV.

Działka nr (...) położona jest przy północnej granicy działki nr (...). Przez teren działki przebiegają dwa odcinki linii energetycznej niskiego napięcia.

Działka nr (...) zlokalizowana jest na wschód od działek nr (...). W zachodniej linii granicy nieruchomości usytuowany jest pojedynczy słup linii energetycznej niskiego napięcia.

W 1988 roku przeprowadzono modernizację linii niskiego napięcia.

bezsporne, nadto dowód: wydruk z księgi wieczystej k. 41 – 47, decyzja z dnia 25 października 1985 roku k. 54 – 55, protokół k. 63 – 65, zeznania świadka M. P. 00:07:37 k. 195v, 00:26:30 k. 196v, dokumenty znajdujące się w aktach księgi wieczystej KW (...) - orzeczenie z dnia 4 czerwca 1960 roku k. 3 – 3v, postanowienie z dnia 3 listopada 1960 roku k. 4 – 5v, akt notarialny z dnia 19 lipca 1966 roku k. 8 – 9, pismo z dnia 23 października 1972 roku k. 21, zawiadomienie z dnia 7 maja 1973 roku k. 23, postanowienie Sądu Powiatowego w Człuchowie z dnia 30 listopada 1967 roku k. 33 – 33v, informacja k. 39, wyciąg z wykazu zmian gruntowych k. 40 – 41, zawiadomienie k. 43, opinia biegłego geodety J. B. k. 238, k. 242.

W 1987 roku uzgodniono z uczestnikiem postępowania Z. M. zmianę lokalizacji stacji transformatorowej STSa (...) oraz zmianę trasy linii SN i nn.

dowód: uzgodnienia k. 60 – 61.

W czasie posadawiania urządzeń elektroenergetycznych właścicielem urządzeń i sieci był Skarb Państwa, który zarządzał siecią energetyczną i dostawą energii. Na terenie obejmującym przedmiotową nieruchomość zarządcą sieci energetycznej w czasie posadowienia infrastruktury elektroenergetycznej, której dotyczy wnioski, był Zakład (...) z siedzibą w B. i Zakład (...) w S..

bezsporne

Zarządzeniem nr 25 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 2 czerwca 1975 roku w sprawie zmiany obszarów działania zakładów energetycznych okręgów, nadano nowe brzmienie zarządzeniu nr (...) Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku ustalając, iż przedsiębiorstwa państwowe działają na obszarze województw.

bezsporne, nadto dowód: zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 2/06/1975r. k. 58-59 akt I Ns 392/13.

Zarządzeniem nr (...) Dyrektora Zakładów (...) z dnia 29 listopada 1975 roku w sprawie dostosowania granic administracyjnych rejonów energetycznych do podziału administracyjnego Państwa dokonano z dniem 1 stycznia 1976 roku dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego Państwa.

bezsporne, nadto dowód: zarządzenie nr 21 z dnia 29/11/1975r. k. 60-62 akt I Ns 392/13.

Na mocy Zarządzenia nr (...) Naczelnego Dyrektora Zakładów (...) w B. z dnia 10 maja 1978 roku dokonano organizacyjnego wyodrębnienia Zakładu (...) w S.. Zarządzeniem nr (...) Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 roku w sprawie podziału niektórych przedsiębiorstw zgrupowanych we Wspólnocie (...) podziałowi uległ Północny Okręg (...) w B.. W wyniku tego podziału utworzono m.in. Zakład (...) z siedzibą w S..

bezsporne, a nadto: zarządzenie nr 13 z dnia 10/05/1978r. k. 74 – 76, zarządzenie nr 57 z dnia 30/12/1988r. k. 77 - 78, załącznik do zarządzenia nr 57 k. 79 - 84.

Następnie Zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu nr (...) z dnia 9 lipca 1993 roku dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w S. i przekształcono je w jednoosobową spółkę z udziałem Skarbu Państwa. Aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza T. J. z dnia 12 lipca 1993 roku w W. przedsiębiorstwo państwowe zostało przekształcone w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa działającą pod firmą Zakład (...) Spółka Akcyjna. Spółka ta w 2004 roku uległa przekształceniu na spółkę akcyjną pod firmą (...) S.A. w wyniku połączenia spółek w trybie określonym w art. 492 § 1 k.s.h. W dalszej kolejności nastąpiła zmiana firmy tej spółki na (...) Spółka Akcyjna, a następnie (...) Spółka Akcyjna.

bezsporne, nadto: zarządzenie nr (...) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9/07/1993r. wraz z załącznikiem i protokołem zdawczo – odbiorczym k. 85 - 92, akt notarialny z dnia 12/07/1993r. k. 93 - 104, postanowienie z dnia 13/09/1993r. k. 105.

Z dniem 1 lipca 1993 roku majątek Zakładu (...) w S. przeszedł na (...) S.A.

bezsporne

Wnioskodawca poddaje urządzenia oględzinom przez wzrokową ocenę urządzeń co pięć lat. W przypadku stwierdzenia usterek wymagających wejścia na teren właściciela uzyskiwana jest od nich zgoda na wejście.

bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka M. P. 00:23:08 k. 196v.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie strony nie kwestionowały faktu istnienia urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomościach stanowiących własność uczestników postępowania. Spornym natomiast była data i podstawa posadowienia tych urządzeń oraz kwestia objęcia w posiadanie tych urządzeń przez poprzedników prawnych wnioskodawcy.

Niewątpliwym jest, że z dniem 3 sierpnia 2008 roku została wprowadzona konstrukcja prawna przesyłu i od tego czasu regulują je przepisy art. 305¹ do art. 305⁴ kc.

Treścią służebności przesyłu jest korzystanie przez przedsiębiorcę w oznaczonym zakresie z cudzej nieruchomości (nieruchomości obciążonej), w zakresie niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania urządzeń przesyłowych (art. 305¹ k.c. in fine). Wykonanie (zainstalowanie) tych urządzeń wiąże się - w sensie skutków - z ich trwałym fizycznym oraz ustawicznym połączeniem z obciążoną nieruchomością gruntową. Właściciel gruntu musi więc znosić istnienie cudzych urządzeń. W praktyce oznacza to możliwość wejścia przez przedsiębiorcę na cudzy grunt obciążony służebnością w celu posadowienia tam urządzeń przesyłowych, usunięcia ich awarii, przeprowadzenia konserwacji czy też modernizacji. W związku z powyższym służebność przesyłu daje uprawnionemu, aczkolwiek w pewnym określonym zakresie, władztwo nad cudzą nieruchomością albowiem ogranicza prawa własności właściciela nieruchomości przez ustanowienie trwałego obowiązku znoszenia przez niego w sferze, w której może być wykonywana własność (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 r., IV CSK 303/10, nie publ.).

Przepisy dotyczące służebności przesyłu weszły w życie z dniem 3 sierpnia 2008 roku na mocy ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), jednakże już wcześniej w przypadkach wystąpienia służebności odpowiadających treścią służebności przesyłu utrwalone było stanowisko, że należy stosować w takim wypadku, ogólne przepisy o służebnościach gruntowych. Możliwość zasiedzenia przez przedsiębiorstwo służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, została przesądzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego i obecnie, pomimo stanowiska uczestników, możliwość ta nie budzi wątpliwości (por. uchwała SN 07.10.2008r, III CZP 89/08, postanowienie SN 13.06.13; IV CSK 672/13, postanowienie SN z dnia 4 października

2006r.; II CSK 119/06.). Przy czym źródłem powstania służebności gruntowej, jak i służebność przesyłu może być także zasiedzenie.

Należy podkreślić, że ustawa z dnia 30 maja 2008 roku nie zawiera przepisów przejściowych w zakresie służebności przesyłu, dlatego też należy przyjąć, iż w sprawach o zasiedzenie w przypadku dotyczącym korzystania z urządzeń przesyłowych, jeżeli termin prowadzący do zasiedzenia służebności upłynął przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (przed wejściem w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r.), to sąd stwierdzi nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu (na podstawie art. 292 k.c.), jeżeli zaś po tej dacie - sąd stwierdzi zasiedzenie służebności przesyłu (na podstawie art. 305¹ k.c. oraz art. 305⁴ k.c.) (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 roku III CZP 79/02 oraz z dnia 7 października 2008 roku III CZP 89/08). Stwierdzenie bowiem nabycia służebności przesyłu przed datą 3 sierpnia 2008 roku musiałoby bowiem prowadzić do stwierdzenia nabycia prawa, które w tym okresie nie istniało (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 lipca 2012r. IV CSK 606/11).

Z powyższego wynika zatem, że w odniesieniu do służebności przesyłu należy wyraźnie oddzielić dwie konstrukcje, a mianowicie służebność odpowiadającą treści służebności przesyłu, która mogła zostać nabyta przez zasiedzenie przed 3 sierpnia 2008 roku oraz służebność przesyłu. Oba prawa mają analogiczną treść oraz pełnią tę samą funkcję, nie oznacza to jednak, że można je utożsamiać. Odmienna jest przede wszystkim ich podstawa prawna – odpowiednio art. 145 k.c. i 292 k.c. oraz art. 305¹ do art. 305⁴ k.c. (porównaj uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 roku III CZP 18/13). Ponadto beneficjentem tej służebności mogło być jedynie przedsiębiorstwo, a prawo to wchodziło w skład prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym. Ustanowienie jak i stwierdzenie na rzecz przedsiębiorcy w drodze zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie wymaga oznaczenia nieruchomości władnącej.

Na mocy art. 292 kc służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie, gdy polega ona na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przy czym przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że kierując się treścią art. 172 k.c. w zw. z art. 292 zd. 2 k.c. do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu prowadzi upływ 20 – letniego okresu posiadania, chyba że uzyskanie posiadania nastąpiło w złej wierze. W takiej bowiem sytuacji okres posiadania prowadzący do zasiedzenia wynosi lat 30. Jednocześnie ustawodawca wymaga aby posiadanie było nieprzerwane i miało charakter posiadania samoistnego.

Posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel, przy czym posiadanie samoistne należy oceniać poprzez odniesienia do prawa podmiotowego własności - a więc przede wszystkim do art. 140 kc. Oznacza to, że posiadacz samoistny to ten, kto może faktycznie korzystać z rzeczy z wyłączeniem innych osób, a więc pobierać pożytki i inne przychody z rzeczy, może również rzeczą rozporządzać. I tak, jak właściciel, powinien wykonywać swoje władztwo w granicach określonych przez ustawy, zasady współżycia społecznego i zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem owego władztwa faktycznego. O posiadaniu i jego postaci decyduje wyłącznie sposób władania rzeczą. Według przepisu art. 336 kc stan posiadania wynika jedynie z faktu władania faktycznego rzeczą (corpus) dla siebie (animus rem sibi habendi), jak właściciel (animus domini). Inaczej mówiąc władanie w sposób odpowiadający korzystaniu z rzeczy przez właściciela, czyli władanie we własnym imieniu i dla siebie, jest posiadaniem samoistnym, przy czym z art. 339 kc wynika domniemanie samoistności posiadania.

Obok korzystania z trwałego i widocznego urządzenia, konieczną przesłanką do nabycia służebności w drodze zasiedzenia jest również upływ czasu. Jest on różny w zależności od tego czy mamy do czynienia z dobrą czy złą wiarą. Dopiero bowiem po upływie tych terminów nastąpi zasiedzenie służebności.

Przy kwalifikowaniu nabycia posiadania decydująca jest w obu wypadkach (dobra i zła wiara) tylko chwila uzyskania posiadania. Ponadto ani Kodeks cywilny, ani przepisy prawa rzeczowego nie zawierają definicji dobrej wiary, jednak w doktrynie utrwalony jest pogląd, że pojęcie dobrej czy złej wiary ma charakter klauzuli generalnej.

Dobra wiara polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu osoby, że przysługuje jej takie prawo, jakie faktycznie wykonuje. Innymi słowy, jest to błędne, ale usprawiedliwione w konkretnej sytuacji przy zachowaniu należytej staranności, przekonanie o istnieniu prawa lub stosunku prawnego. Pojęcie to jest niejednoznaczne, jednak istotą klauzul generalnych jest właśnie możliwość uwzględnienia różnego rodzaju okoliczności faktycznych, które nie mogą być oceniane raz na zawsze i w jednakowy sposób według schematu o walorze bezwzględny (vide: komentarz S. R. do art. 172 kc, LexPolonica).

Ustawodawca w przepisie art. 7 kc wprowadził domniemanie dobrej wiary, a w konsekwencji przerzucił ciężar dowodu złej wiary na tego, kto twierdzi, że samoistny posiadacz uzyskał posiadanie w złej wierze. Podzielić należy pogląd, że przy ocenie, czy zachodzą warunki do nabycia własności nieruchomości (służebności gruntowej) w drodze zasiedzenia, dobra wiara polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu posiadacza, że przysługuje mu takie prawo do władania rzeczą, jakie faktycznie wykonuje (por. orzeczenie SN z 7 maja 1971 r., I CR 302/71, LexPolonica nr 355903). Ostateczne stanowisko co do pojęcia dobrej wiary, w rozumieniu przepisów o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, zajął Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, LexPolonica nr 296616 (OSNCP 4/92, poz. 48), której nadał moc zasady prawnej.

Odnosząc się natomiast do terminów zasiedzenia, to w Kodeksie cywilnym dla zasiedzenia nieruchomości obowiązywał termin 10 lat w dobrej wierze, a 20 lat w złej wierze do dnia 1 października 1990 roku. Po tej dacie terminy te zostały przedłużone odpowiednio do 20 lat w przypadku dobrej wiary i 30 lat w przypadku złej wiary. Istotnym jest również, że do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, tj. przed dniem 1 października 1990 roku, mają zastosowanie 10- i 20- letnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 w brzmieniu obowiązującym przed tą datą (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 roku, II CRN 89/93, LexPolonica nr 309156).

Z powyższych rozważań wynika zatem, że posiadanie służebności jest więc odrębną postacią posiadania niż posiadanie rzeczy. Nie obejmuje ono bowiem władania rzeczą, ale następuje przez faktyczne korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści określonej służebności. Przy czym posiadanie rozciąga się na nieruchomość i jej części składowe, a skoro za części składowe uważane są prawa związane z własnością, to posiadacz nieruchomości uprawniony jest do posiadania służebności związanych z nieruchomością władnącą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2014 r. I ACa 1433/13).

Szczególne problemy występują również, gdy urzędnicy przesyłowe znajdowały się na gruntach będących własnością Skarbu Państwa, z uwagi na uregulowanie, zgodnie z którym nie można było nabyć w drodze zasiedzenia własności terenu państwowego. Od dnia wejścia w życie Kodeksu cywilnego tj. od dnia 1 stycznia 1965 roku kwestię tę regulował art. 177 tego Kodeksu. Obowiązywał on do dnia 1 października 1990 roku. Skoro zatem przepisy o nabywaniu nieruchomości przez zasiedzenie nie miały zastosowania do nieruchomości będącej przedmiotem własności państwowej, to odpowiednie stosowanie ich do nabywania w drodze zasiedzenia służebności gruntowej (art. 292 zd. 2 k.c.) powodowało, że wyłączone było nabycie przez zasiedzenie służebności gruntowej obciążającej nieruchomość stanowiącą przedmiot własności państwowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2002 roku, II CKN 160/2000, LexPolonica nr 385117 i postanowieniu z 10 kwietnia 2008 roku, IV CSK 21/68, niepubl.). Przepis art. 177 kc został uchylony przez art. 1 pkt 34 ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 55, poz. 321). Ponadto zarówno w doktrynie, jak i judykaturze nie wzbudzało wątpliwości to, że jeżeli posiadanie prowadzące do zasiedzenia rozpoczęło się w czasie, gdy nieruchomość była przedmiotem własności państwowej i trwało nadal, bieg zasiedzenia rozpoczynał się z chwilą, w której Skarb Państwa przestał być właścicielem nieruchomości.

Postępowanie o stwierdzenie zasiedzenia służebności ma szczególny charakter, gdyż oddziałuje na stosunki własnościowe w zakresie nieruchomości. Toczy się ono w trybie nieprocesowym, a sąd nie jest związany żądaniem zawartym we wniosku, lecz ma obowiązek wydania orzeczenia odpowiadającego stanowi prawnemu, jaki wynika z dokonanych w toku postępowania ustaleń. Oznacza to, że z mocy art. 610 § 1 kpc w zw. z art. 670 § 1 kpc i art. 677 § 1 kpc Sąd nie jest związany terminem zasiedzenia, ani kręgiem osób mogących stać się właścicielami nieruchomości

(osobami na rzecz których ustanawiana jest służebność) wskazanym przez strony i powinien dokonać koniecznych ustaleń z urzędu, wydając orzeczenie stosownie do wyników postępowania dowodowego. Wskazać należy także, iż wynikający z zawartego w art. 610 § 1 kpc odesłania do art. 677 kpc zakres niezwiązania sądu żądaniem w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia dotyczy możliwości określenia innego nabywcy, innej daty nabycia ewentualnie innego, ograniczonego przedmiotowo czy też zakresu nabycia własności. Dlatego też w toku tego postępowania Sąd ustala przesłanki zasiedzenia, a mianowicie samoistne posiadanie rzeczy, ciągłość posiadania, dobrą lub złą wiarę posiadacza oraz upływ terminu zasiedzenia. Należy przy tym również pamiętać o domniemaniach prawnych związanych z instytucją zasiedzenia - domniemanie samoistności posiadania (art. 339 kc), domniemanie ciągłości posiadania (art. 340 kc) wraz z fikcją ciągłości posiadania przywróconego (art. 345 kc) oraz domniemanie dobrej wiary (art. 7 kc w zw. z art. 172 § 1 in fine kc). Ciężar ich obalenia spoczywa na uczestnikach postępowania.

W przedmiotowej sprawie, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że działka nr (...), przez którą przebiega część linii energetycznej średniego napięcia 15 kV oznaczonej numerem (...) oraz posadowiony jest słup nr (...), do dnia 1 grudnia 1999 roku stanowiła własność Skarbu Państwa – (...) w K., natomiast działka (...), nad której środkową częścią przebiega linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV stanowiąca fragment linii nr (...), do dnia 2 lipca 2003 roku stanowiła własność Gminy D.. Ponadto linia ta została wybudowana w 1973 roku, co wynika z przedłożonego inwentarza spisane na dzień 9 sierpnia 1985 roku. Okoliczność ta została również potwierdzona przez świadka M. P. (2). Sąd dał wiarę zarówno zeznaniom świadka, jak i przedłożonemu dokumentowi albowiem dowody te uzupełniają się wzajemnie i nie budzą żadnych wątpliwości w ocenie Sądu.

Zatem, skoro w chwili posadawiania słupów i linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV o nr (...), działki nr (...) stanowiły własność Skarbu Państwa, to mimo że inwestorem tej inwestycji był Zakład (...) w S., to termin biegu zasiedzenia nie mógł się rozpocząć z uwagi na obowiązująca do dnia 1 października 1990 roku zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, która oznaczała, że przedsiębiorstwa państwowe sprawowały zarząd mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. W konsekwencji państwowe osoby prawne (a takimi były przedsiębiorstwa państwowe) nie miały możliwość nabywania dla siebie i we własnym imieniu własności nieruchomości i innych praw rzeczowych. Dlatego też do dnia 1 października 1990 roku przedsiębiorstwo państwowe wykonywało władztwo mogące doprowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej, z tym zastrzeżeniem, że nabycie takiego prawa rzeczowego następowało do jednolitego funduszu własności państwowej (por. uchwała sądu siedmiu sędziów SN z 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/2001, LexPolonica nr 351885).

Badając natomiast kwestię dobrej czy złej wiary, to należy podkreślić, że skoro w chwili posadawiania tych urządzeń elektroenergetycznych, grunty stanowiły własność Skarbu Państwa, to brak jest podstaw do stwierdzenia, że wnioskodawcę w momencie wejścia w posiadanie nie cechowało usprawiedliwione przekonanie o tym, że nie przysługuje mu wykonywane przez niego prawo (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 roku, III CZP 108/91, OSNC 1992/4/48, Lex nr 3700). Podkreślić przy tym również należy, że wola posiadacza badana jest na chwilę objęcia w posiadanie i nie ulega ona zmianie na skutek zmiany okoliczności w późniejszym okresie, np. przez zbycie nieruchomości.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, pomimo sprzedaży działki nr (...), objęcie w posiadanie tej służebności gruntowej nastąpiło w dobrej wierze. Tym bardziej, że uczestnicy postępowania nie podołali obowiązkowi obalenia domniemania wynikającego z art. 7 kc, który reguluje domniemanie dobrej wiary.

Zatem do zasiedzenia służebności gruntowej konieczny był upływ 20 letniego terminu, obowiązującego od dnia 1 października 1990 roku.

Dlatego też Sąd uznał, że co do w/w nieruchomości wnioskodawca nabył służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu z dniem 1 października 2010 roku. Zbycie bowiem nieruchomości uczestnikom postępowania spowodowało bowiem jedynie zmianę w zakresie właściciela nieruchomości, a nie urządzeń przesyłowych znajdujących się na tych działkach, które nadal stanowiły własność wnioskodawcy.

Ustalając natomiast zakres tej służebności Sąd oparł się na opinii biegłego geodety J. B. (1). W ocenie Sądu opinia ta jest rzetelna, szczegółowa i sporządzona zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Ponadto uwzględnia ona obszar konieczny do korzystania z tej służebności. Wprawdzie uczestnicy postępowania kwestionowali wielkość tego obszaru, jednakże biegły geodeta J. B. (1) w ustnej opinii uzupełniającej wskazał, że ustalona szerokość jest niezbędna i minimalna do bezpośredniego dostępu do sieci, tym bardziej, że nie posiadał on wiedzy na temat danych sprzętu, jak również ustalając zakres tego obszaru posiłkował się wiadomościami od projektanta sieci elektroenergetycznej (dowód: zeznania biegłego geodety J. B. 00:03:22, 00:05:26, 00:06:43 k. 303v).

Odnosząc się natomiast do pozostałych nieruchomości stanowiących własność uczestników postępowania, a mianowicie działek nr (...), powstałych na skutek podziału działki nr (...), na których znajdują się słupy nośne napowietrznej linii średniego napięcia ((...) i (...)), stacja transformatorowa linii średniego napięcia i słup linii niskiego napięcia ((...)) oraz działek nr (...) przez które przebiegają linie energetyczne niskiego napięcia oraz działki nr (...) na której, w zachodniej linii granicy usytuowany jest pojedynczy słup linii energetycznej niskiego napięcia, to należy podkreślić, że w chwili posadawiania tych urządzeń stanowiły one własność osób fizycznych.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że powyższe urządzenia elektroenergetyczne niskiego napięcia (linie, słupy i transformator), a w szczególności linia średniego napięcia SN, zostały wybudowane i oddane do nieprzerwanego korzystania przed dniem 10 marca 1988 roku (dowód: protokół nr (...) k. 64 – 65). Tym bardziej, że stanowiły one odgałęzienia od linii średniego napięcia (...) (dowód: zeznania świadka M. P. 00:22:23 k. 196, mapa k. 62). Ponadto z decyzji z dnia 25 października 1985 roku oraz odpisu uzgodnień z dnia 2 lipca 1985 roku wynika, że dotyczyła ona również pozwolenia na budowę inwestycji obejmującej linię SN 15 kV napowietrzną, linię nn 0,4 kV napowietrzną i kablową oraz stację trafo – słupową, położonej w miejscowości G. – S. (dowód: decyzja z dnia 25 października 1985 roku k. 54 – 55, odpis uzgodnień k. 58). Natomiast z kolejnego odpisu uzgodnień (k. 57), że dotyczy on modernizacji linii n.n 0,4 kV.

W ocenie Sądu, przedłożone jednak dowody nie potwierdzają jednoznacznie kiedy faktycznie te urządzenia zostały wybudowane czy też oddane do korzystania, w szczególności w zakresie linii n.n 0,4 kV, skoro miała ona być wyłącznie zmodernizowana.

Dlatego też Sąd jako datę pewną korzystania z urządzeń i linii niskiego napięcia przyjął datę wynikającą z protokołu nr (...), a mianowicie 10 marca 1988 rok. Słuchany w tym zakresie świadek M. P. (2) – pracownik wnioskodawcy, nie posiadał również na ten temat wiedzy nie budzących wątpliwości.

Kolejną kwestią sporną wymagającą rozważenia było ustalenie czy w momencie obejmowania w posiadanie opisaną we wniosku służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, poprzednik prawny wnioskodawcy był w dobrej czy też złej wierze.

Wnioskodawca w niniejszej sprawie wywodził dobrą wiarę przy obejmowaniu w posiadanie służebności, powołując się przy tym na domniemanie dobrej wiary wynikające z art. 7 k.c w oparciu o przekonanie o przysługującym mu prawie do korzystania z urządzeń elektroenergetycznych opartym na przepisach obowiązujące w czasie obejmowania ich w posiadanie tj. ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli oraz dekretu z dnia 30 czerwca 1951 roku o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

W ocenie Sądu, wnioskodawca nie wykazał w toku niniejszego postępowania aby właśnie na w/w podstawie prawnej urządzenia przesyłowe znajdujące się na działkach nr (...) zostały posadowione, tym bardziej, że stanowiły one własność uczestników postępowania.

Zgodnie zaś z przyjętą linią orzecznictwa przedsiębiorstwo przesyłowe nie dysponując tytułem upoważniającym jej poprzednika prawnego do korzystania w zakresie służebności z nieruchomości, powinna kwestię tę uregulować. Ocena istnienia bądź braku dobrej wiary posiadacza służebności nie może bowiem odnosić się tylko do wiedzy o tym, że nieruchomość stanowi cudzą własność, lecz również do tego, czy ingerowanie w tę cudzą własność w zakresie

odpowiadającym służebności nastąpiło i pozostawało w takich okolicznościach, które usprawiedliwiają przekonanie, że posiadanie to cudzego prawa nie narusza. Brak własnego tytułu oraz tytułu uprawniającego do korzystania z tych gruntów przez poprzednika prawnego wyłącza dobrą wiarę, skoro powinien wzbudzić poważne wątpliwości odnośnie do tego, czy posiadaczowi przysługuje prawo do korzystania z rzeczy w dotychczasowym zakresie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku - II CSK 439/09).

Podkreślić jednak należy, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w chwili projektowania zmiany lokalizacji stacji transformatorowej (...) oraz linii średniego napięcia SN i niskiego napięcia n.n kwestie te uzgadniane były z uczestnikiem postępowania Z. M., który sam o to wnioskował. Zatem należy uznać, że uczestnik postępowania nie tylko godził się na posadowienie tych urządzeń elektroenergetycznych, ale również na korzystanie z nich przez wnioskodawcę, mimo że nie została zawarta pomiędzy uczestnikami postępowania a poprzednikiem prawnym wnioskodawcy żadna umowa w tym zakresie, w szczególności w formie aktu notarialnego. Dlatego też Sąd nie miał wątpliwości, że w chwili eksploatacji w/w urządzeń elektroenergetycznych poprzednik prawny był w dobrej wierze. Ponadto uczestnicy postępowania również w tym zakresie nie obalili domniemania dobrej wiary wynikającej z treści art. 7 kc.

Sąd ustalając zakresie służebności oparł się również w tym przypadku na opinii biegłego geodety J. B. (1) albowiem uznał, że nie budzi ona wątpliwości, jak również jest rzetelna, szczegółowa i sporządzona zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Ponadto uwzględnia ona obszar konieczny do korzystania z tej służebności. Wprawdzie uczestnicy postępowania kwestionowali wielkość tego obszaru, jednakże biegły geodeta J. B. (1) w ustnej opinii uzupełniającej wskazał, że ustalona szerokość jest niezbędna i minimalny do bezpośredniego dostępu do sieci, tym bardziej, że nie posiadał on wiedzy na temat danych sprzętu, jak również ustalając zakres tego obszaru posiłkował się wiadomościami od projektanta sieci elektroenergetycznej (dowód: zeznania biegłego geodety J. B. 00:03:22, 00:05:26, 00:06:43 k. 303v).

Odnosząc się natomiast do zarzutu uczestników postępowania, że wnioskodawca nie wykazał w toku niniejszego postępowania aby przysługiwało mu prawo do przedmiotowych elementów infrastruktury elektroenergetycznej, to zdaniem Sądu, wykazują oni w tym zakresie pewną niekonsekwencję. Przed tutejszym Sądem, pod sygn. akt I Ns 393/14, w sierpniu 2014 roku zawisła bowiem sprawa z wniosku uczestników postępowania o ustanowienie służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem. Przy czym wniosek ten został skierowany właśnie przeciwko wnioskodawcy, a mianowicie (...) S.A. z siedzibą w G.. Tym samym, w ocenie Sądu, uczestnicy postępowania przyznali, że wnioskodawca jest właścicielem tych urządzeń elektroenergetycznych. Ponadto uczestnicy postępowania B. M. i Z. M., w toku niniejszej sprawy nie twierdzili i nie dowodzili tego, że z przedmiotowych linii napowietrznych elektroenergetycznych, znajdujących się na ich nieruchomościach, korzystały jeszcze inne podmioty niż poprzednicy prawni wnioskodawcy, prowadzący działalność z zakresu dystrybucji i przesyłu energii elektrycznej. Oceniając bowiem posiadanie prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej, to należy podkreślić, że chodzi tutaj o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 520 § 1 kpc, który stanowi, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

W toku postępowania Sąd tymczasowo z urzędu pokrył część kosztów związanych z wynagrodzeniem biegłego geodety J. B. (1) w wysokości 568,79 złotych, albowiem uiszczona przez wnioskodawcę zaliczka w wysokości 1.000,00 złotych nie pokryła tego wydatku. Postanowieniem z dnia 5 października 2015 roku Sąd przyznał biegłemu geodecie J. B. (1) tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii kwotę 1.568,79 złotych.

Dlatego też na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 520 § 1 kpc Sąd nakazał pobrać od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 568,79 złotych.